

ΓΕΝΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ, ΣΑΒΒΑΤΩ, 21 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1826.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἐγχώριοι εἰδήσεις.

Ἐκ Ναυπλίου.

Ἀπὸ γράμματος τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάννου Θ. Κολοκοτρώνη ἀπὸ 17 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐκ Βέργιας, χωρίου τῆς Λακωνικῆς, μαρτυροῦμεν ὅτι, ἐν ᾧ τὰ ὑπὸ τοὺς στρατηγοὺς Νικήταν Σταματελόπουλον, Δ. Κολιόπουλον καὶ Ἰ. Θ. Κολοκοτρώνην στρατεύματα ἐπορεύοντο ἀπὸ τοῦ Ἀστρους πρὸς τὸν ἐχθρὸν, ὡς εἴπαμεν προλαβόντως, ἐβλαψαν καθ' ὁδὸν ὅχι ὀλίγον τὸν ἐχθρὸν· διότι οἱ Ἀραβες ἐσκορπίσθησαν καὶ περιήρχοντο ἀφόδως εἰς τὰ χωρία καὶ τὰ ὄρη πρὸς λαφυραγωγίαν, καὶ εὐρισκόμενοι οὕτως κατ' ὀλίγους ἐφονεύοντο καὶ ἐζωγροῦντο παρὰ τῶν Ἑλλήνων· καὶ εἰς Βέργιαν φθάσαντες οἱ ἡμέτεροι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τοῦ νὰ βλάπτωσι καθ' ἐκάστην τὸν ἐχθρὸν, καὶ ποῦ μὲν πέντε τῶν Ἀράβων, ποῦ δὲ δέκα καὶ περισσώτεροι ἀδικήτως ἐφονεύοντο, καὶ τοῦτο ἐξακολουθεῖ. Ὁ δὲ Κ. Ἀντώνιος Κολοκοτρώνης εἰς δύο ἐνέδρας μετὰ ἑκατὸν Καρυτηνῶν ἐφόνευσεν ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα ἵππεῖς καὶ πεζοὺς, καὶ ἐπίασε πολλοὺς ζῶντας. Ὁ Γιάννακας Κερασιώτης πάλιν ἐκτύπησε τατὰ τὴν 15 τοῦ μηνὸς τούτου εἰς Ἀράχιδαν καὶ Κερασίαν ἕως 150 ἵππεῖς, καὶ ἐφόνευσαν ἐξ αὐτῶν ἕως 30, ἐπίασαν πολλοὺς ζῶντας, καὶ ἔλαβον 19 ἵππους μετ' αὐτῶν τῶν ἐφιππίων, καὶ ἄλλα λάφυρα πολλά. Τὴν 16 ὥρμησαν ἐξαίφνης κατὰ τούτων οἱ ἐχθροὶ, καὶ ἐβλαψάν τινας ἀδυνάτους· ἀλλὰ καὶ τότε δὲν ἔμειναν ἀτιμώρητοι· ἐκτυπήθησαν· ἐφονεύθησαν ἱκανοὶ, καὶ ἐζωγρήθησαν πέντε. Κατὰ τοὺς μικροὺς τούτους πολέμους ἔδειξαν οἱ ἡμέτεροι μεγάλην ἀφοδίαν καὶ καταφρόνησιν πρὸς τὸν ἐχθρὸν, ὅστις καθ' ἐκάστην ζημιοῦται καὶ ἐλαττοῦται ἀνὰ τριάκοντα καὶ τεσσαράκοντα.

Τὰ αὐτὰ πάσχει ὁ ἐχθρὸς καὶ παρὰ τῶν ἐντοπιῶν εἰς τὰ χωρία. Ὅσοι τῶν Ἀράβων παραμερίσωσι δὲν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰ στρατόπεδα, ἀλλ' εἴτε φονεύονται, εἴτε ζωγροῦνται. Ἀλλ' εἴθε τὰ μικρὰ ταῦτα κατορθώματα νὰ γενῶσι μεγάλα!

— Ἀπὸ Ἀθηνῶν δὲν ἐμάθομεν τίποτε νέον, οὔτε ἠξεύρομεν τὰ γινόμενα ἐκεῖ, ἀφ' οὗ οἱ ἐχθροὶ

ἐμβῆκαν εἰς τὴν πόλιν.

Δὲν ἔχομεν νεωτέρας εἰδήσεις οὔτε ἀπὸ τοῦ ἔωθεν τῶν Ἀθηνῶν στρατοπέδου.

— Ὁ ὑπὸ τὸν Τσιπάλην ἐχθρὸς στόλος ἐξέπλευσε πάλιν ἐκ Μιτυλήνης, καὶ δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τοῦ κατὰ τῆς Σάμου ἐπιχειρήματος. Ἐν τοσούτῳ ἐξέπλευσαν καὶ ἐξ Ὑδρας καὶ ἄλλα πλοῖα ὑπ' αὐτὸν τὸν ναύαρχον Ἀ. Μιαούλην εἰς ἐνδυνάμωσιν τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς μοίρας, τῆς πρὸ πολλοῦ ἐκπλευσάσης ὑπὸ τὸν ναύαρχον τῆς Πέτσας Κ. Γ. Ἀνδρουτζον καὶ τὸν ἀντιναύαρχον τῆς Ὑδρας Κ. Γ. Σαχτούρη.

Περὶ δὲ τοῦ Αἰγυπτίου στόλου δὲν εἶναι τίποτε ὡς βέβαιον γνωστὸν· καὶ ἂν ἀληθεύωσι τὰ ἐξ Ἀλεξανδρείας λεγόμενα ὁ στόλος αὐτὸς μόλις περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου θέλει δυνηθῆ νὰ ἐκπλεύσῃ.

Πρὸς τὸν Συντάκτην τῆς Γεν. Ἐφημερίδος τῆς Ἑλλάδος.

Κύριε!

Ὁ διαλογισμὸς μου, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδίας μου, εἶναι, νὰ κατατρίψω τὰ κόκκαλά μου διὰ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος μου, καὶ μάρτυρες τούτου αἱ πληγαὶ τοῦ σώματός μου.

Μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιπαραταχθῶ εἰς τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ προφανοῦς διὰ τὴν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν μου ὀλίγην ἀδελφικὴν Ἑλληνικὴν δύναμιν· ἀλλὰ καὶ μὴ ὑποφέρων τὴν ἡσυχίαν καὶ ἀπραξίαν, τὰ ὅποια νομίζω παραμέλησιν ἱερῶν χρεῶν, ἠθέλησα ἐχθὲς τὸ πρῶν, 16 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς, νὰ καταβῶ εἰς τὸν κάμπον τῆς Τριπολιτζᾶς μετὰ ἑκατὸν μόνον ἀδελφῶν, καὶ αὐτῶν ὅλων πεζῶν, καὶ νὰ παραφυλάξω εἰς ἀπόκρυφον τόπον, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ πράξω οὕτως εἰς τὸν ἐχθρὸν ὅ,τι νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπιθυμῶ ἡ καρδιά μου· ἀλλὰ κακὴ τύχη δὲν ἀπήλαυσα τὸ ποθούμενον· ἐπειδὴ ὁ ἐχθρὸς, εἰς ἐξήκοντα ἵππεῖς συριστάμενος, φθάσας κατέλαβε πρότερον ἡμῶν τὴν Δέσιν, καὶ ἐκρύπτετο ἐκεῖ. Τοῦτο μὴ εἰδὼς ἐγὼ ἠθέλησα νὰ προχωρήσω εἰς τὸν κάμπον ἐφιππος πρὸς κατασκόπωσιν· ἀλλ' ἐξαίφνης ὁρμῶσιν ἐναντίον μου πέντε ἵππεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους

ἀντιπαλαίων ἐπιλήγωσα τοὺς τρεῖς· καὶ ἐν ᾧ ἀγωνιζόμενον πρὸς τοὺς λοιποὺς δύο, ἔρθασαν ἄλλοι τριάκοντα, καὶ πρὸς ὅλους ἀντιμαχόμενος ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας, καὶ κινδυνεύων τέλος νὰ πέσω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, ἀτελεσιθεὶς εἰς τὸν ἴσπτον μου ἐπίστυπα εἰς τοὺς πόδας μου, καὶ φεύγων πεζῶς ἐσώθη εἰς τὸ Παρθενίον ἀδελφῆς.

Ἀλλὰ μὴ στοχασθῆτε, Κύριε! ὅτι ἐδειλίασεν ἡ ψυχή μου διὰ τοῦτο, καὶ ὅτι θέλω ἀμελήσει τὰ πρὸς τὴν φιλότατην πατρίδα ἱερὰ χρέη μου· καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν Δείαν πρόνοιαν καὶ εἰς τὴν εὐχὴν τῆς πατρίδος, ἵνα ἀκούσῃτε ἐντὸς ὀλίγου χαριστικὰς εἰδήσεις· καὶ εἴθε ὅτι τῶν συναδελφῶν μου νομίσωσι ταῦτα φαντάσματα νὰ φαντασθῶσι καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ, καθὼς καὶ οἱ κατὰ τὴν Κόρινθον ἀλληλομαχοῦντες καὶ ἀλληλοφθειρόμενοι διὰ παιδαριώδεις ἀφορμὰς καὶ ποταπὰ συμφέροντα, προτιμῶντες τὰ χρήματα μᾶλλον ἢ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος. Μένω κ. τ. λ.

Ἐκ Παρθενίου 1826 Αὐγούστου 17.

Σταΐκος Σταϊκόπουλος.

Ἐκ τοῦ Συνταγματικοῦ 24 Ἰουνίου.

Πολιτικὴ ἐξωτερική.

Ἡ διάλυσις τῆς Ἀγγλικῆς βουλῆς, καὶ ἡ ἀναθέωσις αὐτῆς εἶναι δύο πράγματα κατὰ πολλὰ σημαντικά. Αἱ Βρεταννικαὶ ἐκλογαὶ εἶναι εἰς τινὰς τῶν ἡμετέρων πολιτικῶν συγγραφέων, τῶν ὁποίων ἡ μισθωτὴ εὐθυμία ὑποκρύπτει ὅχι ὀλίγα λυπηρὰ, ὑποκείμενον γέλωτος· ἀλλὰ τὰ πιθανὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα ἐγείρουσι παραπολὺ τὴν προσοχὴν ὅχι μόνον τῶν ὅσοι ἀποδιδέπουσιν εἰς τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος τῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὅσοι ἀποδιδέπουσι καὶ εἰς τὰ γενικὰ συμφέροντα τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὸ Ἀγγλικὸν μινιστήριον, ὑπὸ τὴν ἐπιρροίαν τοῦ Κυρίου Κάννιγγ μορφωμένον, ἀπεδέχθη ἀπροσδοκῆτως σύστημα εὐνοϊκὸν εἰς τὴν ἐλευθέρωσιν, καὶ τὰ δίκαια τῶν ἐθνῶν, καὶ παραίτησε τὸν ὀλέθριον δρόμον τὸν ἐγχαράχθεντα παρὰ τοῦ λόρδου Καστλερεάγου (Castlereagh), ὅστις ἐθεώρει ὡς ὑποστήριγμα τῆς διοικήσεως τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, εὐκίνητον ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς φύσεως, καὶ ὅχι τοὺς ἀμεταβλήτους τοῦ τόπου νόμους. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ἀπελύθη τῶν δεσμῶν, διὰ τῶν ὁποίων συνεδέετο εἰς τὴν στενὴν καὶ ἀπρονόητον πολιτικὴν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, εἶναι ἐλεύθερον ν' ἀκολουθῇ ὅσα ἐμπνέει ἡ φιλανθρωπία, νὰ συμβουλευῇ τὴν δικαιοσύνην, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὴν πρώτην τάξιν εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ κόσμου.

Τὸ νέον τοῦτο σύστημα ἄρχισε νὰ ἐνεργῇται· καὶ ἡ ἀναγνώσις τῶν πολιτειῶν τῆς μεσημερινῆς Ἀμερικῆς ἐστάθη τὸ πρῶτον αὐτοῦ συνεπόμενον. Ἡ παλαιὰ διπλωματία ἔφριξε διὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην·

ἀλλ' ἐτήρησε βαθεῖαν σιωπὴν· καὶ ὁ Κ. Κάννιγγ ἀπέδειξεν ὅτι φθάνει τὸ νὰ δελήσῃ τις μετὰ σταθερότητος, καὶ ἐλευθεροῦται ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς ἐπιρροῆς. Διὰ τοῦ πολιτεύματος τούτου ἀπέκτησε δύναμιν ἠθικὴν, τὴν ὁποίαν καὶ μεταχειρίζεται καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἑκτασιν· διότι εἰς τοὺς ἐκρηκτικούς αὐτοῦ λόγους δὲν συστέλλεται πολὺ· καὶ ἡμπορεῖ τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ὀλίγον φροντίζει διὰ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ἀπηρχαιωμένης ἐκείνης διπλωματίας, πρὸς τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται μάλιστα καὶ ἐν εἶδος σαρκασμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπροξένησε ὀλίγην πικρίαν εἰς τινὰς αὐλὰς. Ὡς τόσον ὅλα καταρβώθησαν ἐν εἰρήνῃ καὶ φιλικῷ τῷ τρόπῳ· ὁ τέλειος τῶν δύο κόσμων χωρισμὸς ἐτελείωσεν· ἡ ἐλευθερία ἔλαβεν ἑκτασιν μεγάλην, καὶ ὁ πολιτισμὸς δὲν ἡμπορεῖ πλέον νὰ μὴν εὐδοκιμήτῃ.

Κατ' αὐτὴν τῶν πραγμάτων τὴν κατάστασιν, καὶ ἀνθισταμένων τῶν ὀλιγαρχιῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, καὶ ἀντιμαχομένης τῆς ἀνωτέρας Ἀγγλικῆς ὀλιγαρχίας, ὁ Κ. Κάννιγγ, ἐνθαρρυνόμενος ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιτυχίας, ἐστερεοῦτο κατ' ὀλίγον εἰς σύστημα, τὸ ὁποῖον θέλει φέρει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὴν δόξαν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πατρίδος του· ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι πλέον ἀσφαλὲς εἰς τὸν ὁποῖον θέλει ν' ἀκολουθήσῃ δρόμον, δὲν ἐδίστασε νὰ συμβουλευθῇ καὶ τὸ Βρεταννικὸν ἔθνος· διότι ἡ διάλυσις τῆς βουλῆς δὲν εἶναι ἄλλο, εἰμὴ ἐκκλησις ἐνώπιον τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν θέλει ἀποδείξει, ἂν οἱ Ἀγγλοὶ ἀποδέχωνται τὸ σύστημα τοῦ Κ. Κάννιγγ, ἢ θέλωσι νὰ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς τοὺς ἐπικινδύνους δρόμους, ὅπου ἀπώλετο ὁ λόρδος Καστλερεάγος· καὶ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ κάμμία ἀμφιβολία. Ἡ πικρία τῶν μινιστριακῶν μας ἐφημερίδων, ἐρεθιζομένη ὑπὸ τῶν χλευασμάτων τῆς Ἀγγλίας, κάμνει καθένα νὰ ἐλπίζῃ ὅτι τὸ ἐπικρατέστερον μέρος τῶν ἐκλεγεγμένων θέλει εἶναι ὑπὲρ τοῦ Κ. Κάννιγγ, καὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ.

Φαίνεται προσέτι ὅτι καὶ ὁ ἴδιος αὐτὸς ὑπουργὸς δὲν εἶχε περὶ τούτου τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν· καὶ ὅτι ἡκολούθησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀποδείξεις τούτου ἠθικὴ κατὰ πολλὰ ἰσχυρά. Δικαίως πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ Κύριος Ἀμιλτων δὲν εὐρέθη κατὰ τύχην ἑτοιμος κατὰ πάντα εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὰ γράμματα τῆς Ἑλληνικῆς διοικήσεως, διὰ τῶν ὁποίων τίθενται ὑπὸ τὴν Βρεταννικὴν αἰγίδα ἡ τύχη, ἡ τιμὴ, ἡ ἀνεξαρτησία, καὶ ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἀναχώρησις τοῦ λόρδου Κοχρέανου ἐφάνερωσεν ἤδη πρότερον τὴν μεταβολὴν, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ συμβῇ εἰς τὰ συμβούλια τῆς Ἀγγλίας ὡς πρὸς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος· ὡς προστεθῇ εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κυρίου Στρατάρχη Κάννιγγ, καὶ ἡ τοῦ Κ. Ἀμιλτων, καὶ τότε ὅλα ἐξηγοῦνται.

Ὁ Κ. Κάννιγγ, καθωπλισμένος μὲ ὅλας τῆς

γνώμης τὰς δυνάμεις, καὶ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς δυνάμεως τοῦ ἐπικρατεστέρου μέλους τῶν ἐκλελεγμένων, τὴν ἰσοίαν δὲν ἐσύστησε ὑπὸ τῶν ἀξιωμασίων σκευωριῶν, καὶ τῆς ὑπερηφάνου διαφθορᾶς βοηθούμενος, ἐτοιμάζεται νὰ δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τοὺς Ἕλληνας· καὶ ἀδιαφορῶν περὶ τοῦ τί βέλουσι στοχασθῇ περὶ τούτου εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν ἡπείρου, προχωρεῖ ὀρθῶς εἰς τὸν σκοπὸν του, καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸς εἶναι ἔντιμος, καὶ ὠφέλιμος εἰς τὴν πατρίδα του· συμφωνεῖ εἰς τὰς εὐχὰς τῶν λαῶν, καὶ εἰς τὰς συμπαθείας ὅλων τῶν γενναίων ψυχῶν· ἀνίστησι τὴν Ἑλλάδα ψυχομαχοῦσαν· καὶ ἰδοὺ πολιτικὴ ἀξία τοῦ παρόντος αἰῶνος· ἰδοὺ ἔργον, τὸ ὁποῖον Δέλει διαμένει ἔνδοξον εἰς τὴν ἱστορίαν.

Εἰς αὐτὰς τὰς δεινὰς περιστάσεις τί κάμνουσιν οἱ ὑπουργοὶ τῆς Γαλλίας; ποῖον ἔργον πράττουσιν ἄξιον τῆς πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνης τοῦ μονάρχου, καὶ τῆς μεγαλειότητος τοῦ ἔθνους; ποῖαν τύχην παρασκευάζουσιν εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος, Δέλουσι μένει δεαταὶ ἀδιόφοροι πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσι τὴν κατάστασιν τῶν βασιλείων; Δέλουσιν ἔχει μόνον τὴν δύναμιν εἰς τὸ νὰ ἀπειλῶσι, νὰ ἀντικώπτωσιν ἢ ν' ἀφανίζωσι τὴν ἐλευθερίαν μας; ὅλαι αὐτῶν αἱ φροντίδες Δέλουσι περιορίζεσθαι εἰς τὴν σύστασιν τῶν γυναικείων ἐκείνων μοναστηρίων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου Δέλουσι κατακαλύφει ὅλας τὰς ἐπαρχίας μας; καὶ δὲν Δέλει ἀποτρέφει τὰ βλέμματά μας κἀνὲν ἔργον τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς ἀπὸ τῆς λυπηρᾶς εἰκόνης, ἣτις παριστάνει τὰ ἐσωτερικά μας; Τὸ λέγομεν μὲ λύπην· ἀλλ' ἡ ἀλήθεια μᾶς ἀναγκάζει εἰς τοῦτο· πᾶς μέγας στοχασμὸς, πᾶν κίνημα γενναῖον εἶναι ἀπηγορευμένα εἰς τοὺς παρόντας ὑπουργοὺς· διότι ἔλαδον ἀφ' ἑαυτῶν τοιαύτην Δέσιν, ὥστε εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς, νὰ πράξωσι τὸ καλὸν· ὁ καιρὸς τῆς ἀπάτης παρῆλθε· μίαν μόνην ὑπηρεσίαν ἡμποροῦν νὰ κάμωσιν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ εἰς τὸ ἔθνος, νὰ παραιτηθῶσιν· ἀλλὰ καὶ εἰς τοιοῦτο ἔργον χρειάζεται τις μεγαλοψυχία· ὅθεν δὲν πρέπει νὰ τρέφωμεν ματαίως ἐλπίδας.

Πλὴν χρεωστοῦμεν καὶ νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ Δέσις αὕτη τῶν ὑπουργῶν δὲν εἶναι κατὰ πάντα ἔργον τῆς ἐκλογῆς τῶν. Ἐμπιστευθέντες τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων εἰς τοὺς Ἰησουίτας, καὶ ἀφήσαντες αὐτοὺς νὰ προδιαθέτωσι τὰς ἐκλογὰς τῶν παραστατῶν, ἡλπίζαν νὰ ἐπιτύχωσιν ὑπηρετίας; ἀλλ' εὐθὺς αὐθέντας· καὶ τῶρα πλέον ἂν Δελήσωσι νὰ δεῖξωσιν αὐτεξούσιον Δέλησιν, χάνουσι τὸ πᾶν. Αὐτοὶ πρῶτοι ἔγιναν δυνάμεις τῆς τρομερᾶς ἐκείνης δυνάμεως, ἡ ὁποία ἠῤῥησεν ὑπὸ τὴν σκιάν, καὶ τῶρα ἐκβαίνει εἰς τὸ φῶς ἀφ' ὅσως· εὐχαρίστησαν ὅλας αὐτῆς τὰς ἀπαιτήσεις, ἀλλ' αὐταὶ ἀυξάνουσι κατὰ πᾶσαν ὥραν· καὶ πῶς δύνανται ν' ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτήν; τολμῶντες νὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ Κ. Κάννιγγ, καὶ νὰ υποβάλλωσι τὴν ἑαυτῶν πολιτικὴν εἰς τὴν δοκιμὴν ἐκλογῶν, ἐλευθέρων πάσης μινιστριακῆς ἐπιρ-

ρῆς, παντὸς δούλου, καὶ πάσης διαφθορᾶς; ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦν νὰ τὸ κάμωσι, καὶ οὔτε Δέλουσι τὸ κάμει· καὶ ποίας Δυσίας δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ κάμωσιν εἰς τὸ νὰ φυλάξωσι καὶ ἐν λεπτὸν ἀκόμη τὴν εὐτελεῖ των ὑπαρξιν;

Ἐν τοσούτῳ ὁ αἰὼν προχωρεῖ· εἰ σκοποὶ τῆς Δείας Προνοίας, τῆς προστάτριας τῶν δικαίων, ἀνακαλύπτονται ἔμπροσθέν μας· κόσμος ὁλόκληρος εἶναι ἐλεύθερος, καὶ ἡ Ἑλλὰς μέλλει νὰ ἐκδῇ ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ δόξης, καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς Δέλει χρεωστεῖ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡμεῖς ἐπανακομίσαμεν τὸν δεσποτισμὸν εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ ἄλλοι μέλλουν νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν πατρίδα τῆς μεγαλοφυΐας, καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ. Εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐνίκησε μεθ' ἡμῶν ἡ δεισιδαιμονία, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλει νὰ ἐξανθήσῃ πάλιν ἡ θρησκεία, καὶ ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἄλλο νὰ προσφέρωμεν εἰς αὐτήν, εἰμὴ εὐχὰς καὶ τινὰς ἐλεημοσύνας· καὶ ἰδοὺ ἡ μόνη ἡμῶν διαμαρτυρία ἐναντίον τῆς σκληρᾶς καὶ ἀσεβοῦς πολιτικῆς τῶν ἡμετέρων ὑπουργῶν· ἀλλὰ Δέλει μᾶς ἀθωώσει εἰς τὸ μέλλον. Ἀς ἐπαυξήσωμεν τὰς δυνάμεις διὰ τὸν τόσον ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα· καὶ ἡ παραμικρὰ συνεισφορά εἶναι ἀξιοτίμητος. Ὅθεν πᾶς Γάλλος πρέπει νὰ συνεισφέρει κατὰ τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις· τὸ παράδειγμα ἐδόθη, καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀκολουθήσωμεν· φθάνει νὰ σωθῇ ἡ Ἑλλὰς· ἡ σωτηρία αὐτῆς εἶναι ἀναγκαία εἰς τὴν τιμὴν, καὶ εἰς αὐτήν τὴν ἡσυχίαν τῆς παρούσης τῶν ἀνθρώπων γενεᾶς.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Συνταγματικοῦ 6 Ἰουλίου.

« Ἡ λυπηρὰ καὶ ὀδυνηρὰ βοή, ἡ ὁποία ἐξεῤῥάγη διὰ τὴν πτώσιν τοῦ Μεσολογγίου, ἀντήχησε καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Ὁ ἡρωϊσμὸς τῆς Ἑλλάδος, τὰ ἀτυχήματα αὐτῆς, οἱ κατάψυχροι καὶ βάρβαροι ὑπολογισμοὶ τῆς πολιτικῆς ἡ ὁποία θεωρεῖ τοὺς μάρτυρας αὐτῆς καθὼς ἔδωκόν ποτε οἱ διεφθαρμένοι Ῥωμαῖοι τοὺς χριστιανούς κατασπαρταττομένους ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ ὑπὸ τῶν ἀγρίων θηρίων, ἔκαμον ὅλας τὰς καρδίας νὰ πάλλωνται. Μόνη ἡ Αὐστρία μένει ἀπολιθωμένη καὶ κατάψυχρος ἐν μέσῳ τῆς ἐκρηξέως ὅλων τῶν γενναίων αἰσθημάτων. Ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Ἀμερική, ἡ Πρωσία καὶ ὁ συμμαχικὸς δεσμὸς τοῦ Ῥήνου, τὸ Πιεμόντιον καὶ ἡ Σουηκία ἐνδίδουσιν εἰς τὴν καθολικὴν ὁρμήν. Τὸ Γαλλικὸν ἔθνος εἶναι ἐκ τῶν πρώτων, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν τὸ σημεῖον· καὶ δὲν ὑπάσχει πλέον εἰς τὴν Γαλλίαν οὔτε πόλις μεγάλη, οὔτε κωμόπολις, οὔτε πολύχνιον, οὔτε χωρίον, ὅπου ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς δὲν συνεισφέρουσιν ἐκούσιως καὶ προθύμως εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν μὲν, ἀλλ' ἀνδρείων Ἑλλήνων. Ἡ Γαλλικὴ διοίκησις ἀπαρνεῖται τὰς εἰς αὐτὴν ἀνηκούσας σάλλας εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας, τῶν ὁποίων τὰ γινόμενα χρησιμεύουσιν εἰς ἐξαγορὰν χριστιανῶν παρθένων, καὶ

εἰς ἀπόσπασιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς Θηριωδίας τῶν ἀγρί-
του Κυρίου Βιλλέλου συμμάχων. Οἱ ἐν δημοσί-
οις ὑπουργήμασι καὶ ἐπαγγέλμασι, τρέμοντες ὑπὸ
τοῦ ρομφαίου τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποβολῆς, καλύ-
πουσιν ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς ἀνωνυμίας τὰ ὅποια
προσφέρουσι πεφοβισμένοι δῶρα, καθὼς κρύπτουσι τὴν ἐαυτῶν
ψυχὴν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς, ὅταν θέλωσι νὰ δώσωσιν αὐ-
τῇ εἰς ὑποψήφιον ὑπὸ τῆς ἐαυτῶν συνειδήσεως ἐγ-
κρινόμενον.

Ἡ Γαλλία, ἡ τόσον ἀδιάφορος εἰς τὰ κατα τὴν
Θησκείαν, εἶναι ὅλη ἐλληνική· τὸ δὲ ἄγριον ἐκεῖνο
τῶν μοναχῶν κόμμα, ἐκεῖνοι οἱ πανοῦργοι καὶ φρενο-
δαρεῖς Ἰησουῖται, εἶναι ὅλοι Τοῦρκοι. Οἱ τίμιοι ὅ-
λοι τῶν φατριῶν ἄνθρωποι εὐχονται ὑπὲρ τῶν ὑπερ-
ασπιστῶν τοῦ σταυροῦ· οἱ δὲ φιλοδοξοὶ καὶ οἱ ῥα-
διουργοὶ, οἱ ὅποιοι θεωροῦσι τὴν Θρησκευτικὴν ὑπό-
κρισιν ὡς μέσον καταθλίψεως τῆς ἐλευθερίας, στενάζ-
ζουσιν ὑπὲρ τοῦ Ἰμπραχίμη. Τὸ ἱερὸν κριτήριον τῆς
Ἰσπανίας, τὴν προχειροτάτην καὶ ἐτοιμοτάτην κρί-
σιν τῶν καδὴδων, αὐτὰ μόνα θέλουσι. Ποῖος δὲν
ἀλγεῖ βαθέως τὴν ψυχὴν βλέπων εἰς τὰ βόρεια κρά-
τη, ἐν ᾧ δὲν ἀπολαύουσιν οὔτε ἀντιπροσωπικὴν κυ-
βέρνησιν, νὰ παρευρίσκωνται καὶ αὐτὰ τὰ ἐπιμαντι-
κώτερα πολιτικὰ ὑποκείμενα εἰς τὰς συμφωνίας καὶ
εἰς τὰ θεάματα, τῶν ὁποίων τὰ γινόμενα εἶναι διω-
ρισμένα εἰς ἀφαίρεσιν χριστιανῶν ἀπὸ τῆς Θηριωδί-
ας τῶν βαρβάρων, ἐν ᾧ εἰς τὴν συνταγματικὴν καὶ
καθολικὴν Γαλλίαν ὅλοι αἱ σάλλαι γέμουσι πολιτῶν,
καὶ δὲν φαίνονται κενὰ εἰμὴ τὰ καθίσματα τῶν εἰς
τὴν Ἰησουϊτικὴν ἐπιρροίαν ὑποκειμένων ἐπαρχῶν; Ἀλ-
λ' ὁ Κ. Βιλλέλης ἐδηλοποίησεν ὅτι ὁ σατραπῆς τῆς
Αἰγύπτου εἶναι φίλος του, καὶ οἱ ἐν ὑπουργήμασι
γίνονται καὶ Τοῦρκοι, διὰ νὰ διατηρήσωσι τὰ ὑπουρ-
γήματα, καὶ μάλιστα τὰ σιτηρέσιά των.

Πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν μαυθάνο-
μεν ἤδη ὅτι μία τῶν μοναρχιῶν τῆς Εὐρώπης, τῶν
πλέον εἰρηνικῶν καὶ τῶν καλειστότεως κυβερνωμένων·
ὅτι τόπος τὰ τοῦ Λουθήρου δοξάζων, ἐπὶ τοῦ ὁποί-
ου ἄρχει εἰς τῶν ἐν εἰλικρινείᾳ εὐσεβῶν ἡγεμόνων,
βασιλεὺς καθολικὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, συνενώθη
νεωστὶ εἰς τὸ γενναῖον τοῦτο κίνημα, καὶ, διὰ νὰ
μεταχειρισθῶμεν τὴν εὐγενῆ τοῦ δουκὸς τοῦ Choiseul
φράσιν, εἰς αὐτὴν τὴν σταυροφορίαν τῆς εὐπορίας
καὶ τῶν γενναίων αἰσθημάτων, ἡ ὁποία, καὶ ἂν δὲν
ἐκηρύχθη ἀπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν χριστιανικῶν
καθηδόνων, δὲν κινεῖ ὅμως ὀλιγώτερον ὅλας τὰς ψυχάς.

Καταγραφὴ ἀνοίχθη εἰς Δρέσδαν ὑπὲρ τῶν δυστυ-
χῶν Ἑλλήνων, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐσυγ-
κρίθη ἑταιρεία, ἡ ὁποία σύγκειται ἀπὸ τῶν πλέ-
ον ἐντιμοτέρων καὶ ἀνεξαρτοτέρων ἀνθρώπων. Ἡ πρὸς
τὴν δημόσιον εὐποιίαν γινομένη πρόσκλησις εἶναι ἰ-
σοπεγεγραμμένη ἀπὸ ἐννέα ὑποκειμένων, καὶ εἰς τὴν
κορυφὴν αὐτῶν φαίνεται ὁ Κύριος Ἀμμων, ὁ ἄξιος

διάδοχος τοῦ περιφήμου Ρεϊνάρδου (Reinhard), πρῶτος
ιεροκέρυξ εἰς τὴν παλαιὰν Λουθηρανὴν ἐκκλησίαν τῆς
αὐλῆς, ἀξίωμα τὸν πρῶτον τόπον ἔχον εἰς τὴν Προτε-
σταντικὴν ἐκκλησίαν ἐν Σαξωνίᾳ. Ἐπὶ κατόπιν
τὰ ἔντιμα τῶν πρωτίστων ἐμπόρων ὀνόματα, τῶν
Κυρίων Βασσάγῃ, Καϊφέρου, Πρεῦσσέρου, Σχου-
τζίου, τοῦ καπιτάνου Πλάσσερ, τοῦ κόμητος Φρε-
δερίκου Καλκρεῦτου, τοῦ Κ. Τεῖδγῃ, συγγραφέως
τῆς Οὐρανίας, ποιήματος ἐν μεγάλῃ ὑπολήψει
καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, καὶ τοῦ ἐνδόξου ἱατροῦ Κ.
Βεϊγέλου.

Ὁ παρὰ τῆς ἑταιρείας προτιθέμενος σκοπὸς εἶναι
ὅλως σκοπὸς εὐπορίας. Ἡ Αὐστριακὴ πολιτικὴ κα-
ταθλίβει διὰ τῆς ἐαυτῆς ἐπιρροῆς τὴν πολιτικὴν τῆς
Σαξωνίας, καὶ τοιοῦτον εἶναι τὸ βαθὺ τοῦ σεδασμοῦ
καὶ τῆς ἀγάπης αἴσθημα, τὸ ὅποιον ἐμπνέει ὁ μο-
νάρχης, ὥστε ἐνόμισαν χρέος, νὰ μεταχειρισθῶσιν
ἄκραν προφύλαξιν· καὶ δι' αὐτὴν τὴν θεωρίαν δὲν
ὠμίλησαν εἰς τὸ πρόγραμμα εἰμὴ περὶ χριστιανῶν
τῶν ἀνατολικῶν τόπων, καὶ ἀπέφυγον μάλιστα καὶ
αὐτὸ τῶν Ἑλλήνων τὸ ὄνομα, διὰ νὰ μὴ ἐξαγριώ-
σωσι τὴν τουρκίζουσαν αὐλὴν τῆς Βιέννης.

Ἀλλ' ὅτι καὶ τὰ προσωπικὰ τοῦ μονάρχου αἰ-
σθήματα εἶναι σύμφωνα πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν ἐαυτοῦ
λαῶν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἐξῆς ἔργου. Κατὰ τὴν 28
τοῦ Μαΐου ἐγένετο μία μεγάλη συμφωνία εἰς βοή-
θειαν τῶν δυστυχῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς νέας πό-
λεως, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ ἱερωτοῦ Μορλόκη.
Τετρακόσιοι μουσικοὶ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν. Ἡ
ἄρχὴ αὐτῆς ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Ἀναπαύσομα (Requiem)
τοῦ Μωζάρτου εἰς μνημόσυνον τῶν ὑπὲρ
τὴν Οὐμανικὴν μάχαιραν πεσόντων ἡρώων τοῦ σταυ-
ροῦ, καὶ τέλος αὐτῆς ἦτον τὸ Ἀλληλούϊα τοῦ
Ανδέλου, ὡς πρόρρησις καὶ εὐχαριστία ὑπὲρ τοῦ
τελείου θριάμβου τῆς Θησκείας καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὁ Κύριος Τεῖδγῃς ἐσύνθεσεν εἰς τὴν ἄλωσιν τοῦ
Μεσολογγίου διθύραμβον, εἰς τὸν ὅποιον ἐκλάμπει ἡ
πλέον ὑψηλὴ παῖσις. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐκίνησε μέ-
γαν ἐνθουσιασμόν εἰς ὅλην τὴν Γερμανίαν, καὶ εἶναι
ἄξιον νὰ μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας.